

Hồi Thứ Hai Mươi Bảy

NGÀN DẶM CỨU VIỆN

Long Bình cười buồn buồn, ngắt lời Mặc Thanh nói:

– Thanh muội nói như vậy, thật tình ta không hiểu!

Mặc Thanh giữ ngọc thủ vuốt vuốt lên mặt Long Bình, trong chưởng tâm có hai nén bạc, chạm vào mặt chàng lạnh ngắt!

Long Bình tỉnh ngộ, thì ra hai nàng ở trong Tịnh Tâm am xích thân lửa thể luyện công không ngờ chính là võ công chứa trong hai đỉnh bạc ấy.

Thảo nào hai nàng cứ nhắc đi nhắc lại đó hoàn toàn là nhờ công lao của chàng, thì ra ám chỉ hai đỉnh bạc ấy nguyên là của Long Bình.

Nhưng khi nhìn thấy hai đỉnh bạc ấy Long Bình càng cảm thấy bất bình, chàng chỉ lạnh nhạt nói:

– Vật ấy nguyên của Mặc gia, thì hậu nhân của Mặc gia hưởng là lẽ đương nhiên! Long Bình này nào có công lao gì. Có điều nếu Thanh muội không muốn truyền cho người ngoài thì cũng không nên cùng với người luyện tập như vậy!

Long Bình miệng nói, mắt thì không biết vô tình hay hữu ý liếc liếc về phía Mật Bình Nhi.

Mặc Thanh thấy lời nói của Long Bình có vẻ lạnh nhạt, đôi mắt đẹp mê hồn của nàng bỗng long lanh ánh lệ, như nước lũ sắp tràn bờ đến nơi:

– Bình ca! Ca ca xin đừng trách Bình Nhi, nếu không có nàng, muội cũng vô phương không biết làm thế nào luyện được, hơn nữa, muội cũng muốn nói cho Bình ca biết, vật này là của một vị võ lâm tiền bối là Tam ân thần ni, cả ngàn năm trước đây thần ni đã mang Thổ Nạp Thần Công tâm pháp ghi lại trên hai đỉnh bạc, hơn nữa còn ghi chú rõ chỉ dành cho nữ tính luyện tập, nếu nam tính luyện nó không những không có lợi lại còn bị tẩu hỏa nhập ma.

Lại còn nói nếu hai người cũng luyện thì có thể rút ngắn một nửa thời gian, nhưng ít ra cũng phải một năm thần công mới thành tựu, bởi vậy muội mới cả gan dùng Huyết hoàn của ca ca thử xem công hiệu thế nào, không ngờ huyết hoàn thần diệu vô cùng, mỗi ngày uống một hoàn...

Long Bình nghe đến đây chợt hiểu ra tất cả, thì ra có những nguyên nhân đặc biệt như vậy, chàng cũng không nỡ trách hai người, bao nhiêu tức giận, lòng oán hờn đều tiên tan hết!

Lại nghe Mặc Thanh nói tiếp:

– Bình ca, muội biết ca ca quý trọng lọ Huyết hoàn này lắm, nhưng muội biết,

ca ca nhất định tha thứ cho muội. Lần đầu tiên hai ta tương ngộ ở Thiên Đô Phong, muội đã từng nói ngày sau nhất định muội sẽ chọc giận ca ca, cái tát tai muội còn nợ ngày ấy, giờ ca ca đánh lại đi, muội không oán ca ca đâu.

Long Bình đẩy thân hình của Mặc Thanh, nguyên đang dựa vào người chàng, hữu chưởng vung lên, một cái bạt tai nhằm má Mặc Thanh tát tới, thế đánh vừa nhanh vừa mạnh, kinh phong rít gió kinh người như đao kiếm, khiến người nhìn lên không khỏi lạnh người!

Mặc Thanh không tránh né, đôi mắt ươn lệ hơi khép lại, sắc mặt bỗng hiện lên nét tươi cười như nghĩ đến kỷ niệm vui gì không bằng, hiển nhiên nàng rất sẵn lòng đón nhận một cái tát trách phạt của chàng.

Nhưng, dưới đờn chưởng của Long Bình có thể nứt bia nát đá, nào phải chuyện chơi, nếu quả thật bị một chưởng của chàng đánh trúng, chỉ sợ ngọc đá đều tan, nào còn chi tính mạng của mỹ nhân.

Mặt Bình Nhi đứng ngoài này giờ vẫn tự thủ bàng quan xem náo nhiệt, xem đến đây bất giác kinh tâm động phách, hồn phi thiên lý, kêu lên một tiếng kinh hãi, tung người nhảy bổ tới:

– Họ Long kia, người dám...

Tiếng kêu của nàng chưa dứt, chưởng phong của Long Bình đã tới nơi, nhưng Mặc Thanh không cảm thấy đau trước cho cái tát của Long Bình, chỉ cảm thấy một bàn tay mềm mại ấm áp, vuốt nhẹ lên má nàng.

Tiếp theo nghe giọng nói dịu dàng của Long Bình:

– Thanh muội, ta nở lòng nào đánh muội như vậy?

Mặt Bình Nhi một chưởng đánh trúng ngay vai của Long Bình, cao giọng quát lớn:

– Đừng có đánh người để hả cơn tức, nếu người còn như vậy nữa thì ta đi đây!

Trong lúc bất thần, không phòng bị, lãnh trọn một chưởng của Mặt Bình Nhi, Long Bình lão đảo thối lui luôn bốn, năm bước, chỗ trúng chưởng đau xé thịt, Long Bình nào ngờ được mình không nhẫn tâm đánh người ngược lại bị người đánh, mà lại đánh đau!

Long Bình đôi mày kiếm dựng ngược, nổi giận quát lớn:

– Được lắm, quả là hai người liên thủ nhau ăn hiếp ta! Không có địch để đánh thì người nhà đánh nhau cũng được, coi thử thần công của hai người luyện được cao minh đến bậc nào?

Dứt lời đã tung người nhảy bổ tới.

Dáng điệu chàng coi hung hãn vô cùng, giọng nói cũng ra vẻ giận dữ chỉ có điều câu cuối cùng chàng đột nhiên hạ thấp giọng nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe.

Mặt Bình Nhi cũng hừ lạnh một tiếng:

– Hay lắm, ta cũng đang buồn, không có người thử chiêu! Thanh tử tử, lại đây! Hắc da dày xương cứng, mới đánh hắc một chưởng mà tay ta đã đau như đánh vào sắt, tử tử cũng nên trị hắc một trận để ngày sau không dám ăn hiếp tử tử nữa.

Miệng nói, tay đã xuất chiêu tấn công Long Bình liên miên bất tuyệt!

Mặc Thanh mới luyện thành thần công ngựa nghê, bèn nói:

– Bình ca, nhân dịp này muội thử chiêu một chút để biết trước thực lực, sau này cũng dễ bề đối địch.

Long Bình cũng cố làm ra vẻ lạnh lùng hừ một tiếng nói:

– Hai người cùng lúc xông vào đi, đừng có hiếp người còn giả giọng từ bi!

Long Bình lật hữu chưởng đánh tạt qua thế hóa giải quái chiêu của Mặc Bình Nhi!

Bỗng nghe Mặc Thanh kêu lên nho nhỏ:

– Bình ca cẩn thận!

Mặc Thanh vừa xuất chưởng đã sử dụng chưởng pháp đặc ý nhất của Thiết chưởng hạ tông Thiết chưởng liên hoàn tam tuyệt chiêu, nhằm ngực Long Bình công tới.

Chỉ cần nhìn nàng xuất thủ Long Bình đã nhận ra võ công nàng đã khác xa ngày trước.

Cái này gọi là “hành gia xuất thủ, tất tri cao hạ”, cùng một pho chưởng pháp nhưng với hỏa hầu nông sâu, chỉ cần khác nhau một chút đã có cảm giác khác nhau một trời một vực.

Ngày trước chưởng lực của Mặc Thanh, Long Bình nào có coi ra gì, nhưng lúc này thì khác rồi. Không thể không nghĩ cách hóa giải, lập tức lách người tránh chưởng.

Trong nháy mắt, song phương đã chiết giải mấy chục chiêu, Long Bình lưỡng đầu thọ địch, thoảng chốc đã cảm thấy thủ bất ứng tâm, hôm nay chàng mới thật sự cảm thấy lúng túng, dần dần đã bị hai nàng thiếu nữ vây khốn giữa vòng chưởng ảnh, đến nỗi không còn xuất chiêu được nữa. quả thật không còn thời gian hoàn thủ nữa.

Ngược lại, Mặc Thanh với Mặc Bình Nhi, tựa như đã từng hợp thủ với nhau từ trước đến giờ, sử người này một thức, người kia một chiêu, phối hợp nhịp nhàng, khổ cho Long Bình bị quay tối tăm mặt mũi.

Lại nữa. hai người càng đánh càng thuần thục, chiêu thức càng lúc càng lợi hại. Kinh khí của chưởng phong vù vù, làm chấn động cả một vùng, bốn bề đá cát chạy, cây cối bị thổi dạt như bị bão, thật khiến người nhìn không rét mà run!

Đó chỉ mới là thử chiêu với người nhà, nếu gặp phải địch nhân quyết đấu thì uy lực còn đến bậc nào nữa!

Long Bình bị bức càng lúc càng chặt, cuối cùng toàn thân trở nên chậm chạp, tiềm lực hung mãnh bốn bên đồng áp tới, khiến Long Bình bất giác lạnh mình.

Nhưng đến lúc này Long Bình chợt lĩnh hội được một điều, sở dĩ chàng bị hai người đánh rất như vậy là bởi chàng không dám dùng toàn lực đối địch, thế nên mới bị hai người chiếm mất thượng phong.

Một khi đã suy nghĩ thông suốt, Long Bình bất giác hú lên một tiếng dài như long ngân, đề đủ chân khí nơi đan điền, vận lực ra song chưởng thi triển chưởng lực uy thế vô song, Thiên Lô chưởng ra đối địch.

“Ầm” một tiếng nổ trời long đất lở, song phương đều dội ngược ra sau.

Chỉ qua một chưởng đã cứu vãn tình thế, hai bên đã trở lại thế bình thủ tương kháng.

Bởi Thiên Lô Chưởng uy thế quá mãnh liệt, Long Bình sợ lỡ có sơ thất đã thương người nhà nên vội biến sắc dùng Tiên Hầu chưởng pháp ra đấu với hai người.

Biến thế lần này, chỉ thấy thân hình chàng như hành vân lưu thủy, thoát đông thoát tây, chiêu số thiên biến vạn hóa quá dị vô cùng, lúc trên cao lúc dưới thấp.

Quả thật chưởng thế của chàng mãnh như giao long, nhanh như chớp giật, thoáng chốc đã chiếm thế thượng phong, biến đổi cục diện, vây chặt Mặc Thanh với Mật Bình Nhi trong vòng chưởng phong.

Mật Bình Nhi quát lớn:

– Mặc tử tử, tử tử nhượng hấn không dùng toàn lực tấn công, xem ta không tha cho hấn đâu!

Quả thật lúc này Mặc Thanh chưa dụng hết toàn lực nên nháy mắt đã bị Long Bình chuyển bại thành thắng, sự thế đến nước này muốn dùng toàn lực cũng đã quá trễ. Nghe Mật Bình Nhi trách cứ, nóng bừng mặt nói:

– Bình muội, ngươi thật muốn thắng chàng sao?

Mật Bình Nhi á lên một tiếng giậm chân nói:

– Nhiều chuyện! Ta không tha cho ngươi đâu!

Bỗng dưng nàng bỏ Long Bình, nhảy bổ tới tấn công Mặc Thanh.

Long Bình ngay lúc ấy cũng vừa xuất thủ chộp một trảo ngay vai Mặc Thanh.

Nàng muốn tung người né chưởng của Mật Bình Nhi tất phải rơi vào trảo của Long Bình phóng tới, đang lúc bối rối chưa biết phải làm sao thì song chưởng nhỏ nhắn của Mật Bình Nhi đã áp đến trước ngực!

Long Bình không hiểu được ẩn ý trong lời đối đáp của hai người, bỗng nhiên thấy Mật Bình Nhi quay sang tấn công Mặc Thanh, thế công hung mãnh sợ Mặc Thanh trì hoãn rồi thọ thương, nên đơn trảo sắp chộp trúng vai Mặc Thanh bỗng

đổi thế, bất thần hạ thấp xuống tăng tốc độ như điện xẹt chớp tối, vừa khéo nắm trúng ngọc thủ của Mật Bình Nhi.

Long Bình cười nhẹ nói:

– Người hung dữ ta phải trị người trước!

Chưởng pháp chàng học được của Bạch Viên quái dị vô cùng, Mật Bình Nhi bị chớp trúng chưa kịp giãy giụa đã bị Long Bình ném mạnh một cái, té ngổ xuống đất, tuy chưa đến nỗi bị thương nhưng đau đớn vô cùng.

Mật Bình Nhi bị ném té ngổ dưới đất không chịu đứng dậy cứ ôm đầu khóc lớn:

– Hu hu... Ta biết hai người tương thân tương ái, chỉ làm bộ làm tịch để ăn hiếp ta mà thôi.

Long Bình không ngờ Mật Bình Nhi lại dữ dằn, chanh chua đến như vậy, bất giác ngẩn người nhìn chết trân Mật Bình Nhi ngổ khóc!

Bổng thấy kinh phong áp tới, muốn tránh chỉ sợ quá trễ “Bốp” một tiếng, bả vai trúng nguyên một chưởng.

Hại Long Bình trong lúc không phòng bị lão đảo mấy bước, nhưng năm ấy Long Bình ở Hoàng Sơn Liên Hoa Phong gánh nước mấy năm, nên hạ bàn vững chắc, tuy thối lui như vậy mà không té ngã.

Bổng chàng nhìn lên thấy Mặc Thanh đang nháy mắt ra hiệu, chợt động linh cơ giả vờ lui thêm một bước rồi như thất thế ngã lăn xuống đất!

Bổng nghe Mặc Thanh an ủi Mật Bình Nhi:

– Bình muội, Bình muội! Xem kìa. tở tở cũng đánh chàng ngã lăn rồi, tở tở rửa hận cho muội đó!

Mật Bình Nhi cười khúc khích nói:

– Mặc tở tở, tuy tở tở đánh hấn mà lòng đau, hấn té cũng miễn cưỡng, nhưng dù sao muội cũng hả giận.

Ha! Ha! Ha!

Mặc Thanh thấy trên gương mặt lấm lem của Mật Bình Nhi không thấy chút nước mắt nào, đôi mắt cũng ráo hoảnh, thì ra tiếng khóc lúc nãy chỉ là giả bộ mà thôi Mặc Thanh cười mắng yêu:

– Quỷ nha đầu, người xảo trá như vậy, ngày sau còn ai dám cưới làm vợ!

Mật Bình Nhi hai ngón trỏ đặt trên má lêu lêu Mặc Thanh:

– Ái dà, không biết xấu hổ, đàn bà con gái gì mà dám mở lời nói năng như vậy...

Cả ba phá lên cười nói vui vẻ một hồi, cuối cùng cũng trở về với việc chính yếu là tìm cách cứu Cửu Thúc Công.

Long Bình thấy võ công của hai người đã tiến bộ rất nhiều cũng thêm yên tâm, nhất quyết đi trước một bước đến cứu Cửu Thúc Công.

Mật Bình Nhi cũng có cùng ý nghĩ, hơn nữa nàng cũng tin rằng với võ công của Long Bình, hơn xa Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. cộng thêm hai nàng trợ lực, chắc chắn cứu được Cửu Thúc Công.

Thế là ba người sau khi nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục lên đường, ngày đi đêm nghỉ trực chỉ hướng đông.

Mấy ngày sau đã đến Phúc Ninh huyện thành, thuộc tỉnh Phúc Kiến. Từ đây cách Phúc Dao Sơn chỉ còn một ngày đường bộ với đặng thuyền vượt biển nữa mà thôi.

Bởi suốt mấy ngày đi đã mệt mỏi, nên ba người đều cảm thấy chân nguyên hao tổn ít nhiều, nên chuẩn bị dừng chân nghỉ ngơi một đêm chờ hôm sau vượt biển lên Phúc Dao Sơn cứu người.

Mấy hôm nay, ba người tuy nam nữ bất đồng, nhưng bởi tuổi tác tương đương nhau, tính tình lại hòa hợp nên đã thân mật như anh em trong nhà. đến cả xưng hô cũng thay đổi huynh huynh muội muội thân thiết vô cùng.

Ngày hôm ấy ba người đã vào Phúc Ninh huyện thành, bởi đây với Phúc Dao Sơn đã cận kề, sợ lộ hình tích nên ba người chọn khách điểm nhỏ ít người ra vào, theo ý Long Bình cứ đặt một phòng đó, để đôi bên dễ dàng coi sóc bảo vệ nhau.

Chỉ có điều Mật Bình Nhi ăn mặc theo kiểu hóa tử, nên trông Long Bình với Mặc Thanh giống như người tu thân tích đức, nhận một tên hóa tử vô gia cư về nuôi vậy. Nhưng một khi đã vào phòng đóng cửa lại Mật Bình Nhi lập tức biến thành một người khác hẳn, sai đông chỉ tây, Mặc Thanh bỗng chốc trở thành thị tỳ hầu hạ cho nữ hoàng, cứ y theo lời sai khiến của Mật Bình Nhi mà làm. Ngay cả khi ăn cơm Mật Bình Nhi cũng giành lấy ghế trên, nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh hai người kia.

Long Bình với Mặc Thanh bởi thấy nàng dữ dằn, khẩu khí bén nhọn lúc nào cũng không chịu tương nhượng người, hơn nữa thấy nàng cô thân một mình nên cũng bỏ qua. không để ý tới.

Lúc mọi người đang ăn cơm tối bỗng nghe có tiếng gõ cửa.

Long Bình mở cửa nhìn ra. thấy một trung niên hóa tử, mù một bên mắt, hai tay bưng chiếc bát mẻ miệng đang cất tiếng xin ăn!

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng bỗng cảm thấy hoa mắt, một làn chớp phong nhanh như điện xỉa ngay song mắt chàng. Long Bình nộ khí xung thiên, người này quả thật không có nhân tính, hai bên không quen biết lại không cừu không oán hà cơ gì vừa gặp mặt đã hạ độc thủ, lập tức giơ tay thi triển tuyệt kỹ bắt ruồi có ý định trừng trị khiến gã khổ sở một phen cho biết!

Nào ngờ tuyệt kỹ bắt ruồi bách phát bách trúng của chàng, lần này gặp phải

đối thủ, chộp vào khoảng không. "Toẹt" một tiếng, ba ngón tay chộp trúng tay áo xé ra một mảng.

Long Bình kinh ngạc định quát hỏi nhưng trung niên hóa tử đã nhanh hơn, lạng người một cái, thân hình đã đi đến cửa khách điểm rồi!

Long Bình thấy phát sinh sự lạ, quay trở lại bàn hỏi thăm Mật Bình Nhi, nhưng Mật Bình Nhi đang nhíu mày ra vẻ suy nghĩ, chứ không trả lời Long Bình.

Long Bình lại cất tiếng hỏi:

– Xem ra người này thân thủ không phải bình thường, không lẽ người cũng không biết hắn là ai sao?

Mật Bình Nhi không lắc đầu cũng không gật đầu, vẻ mặt vẫn dăm chiêu như cũ.

“Cốc, cốc, cốc”. Tiếng gõ cửa lại vang lên, Long Bình nhìn thấy thần sắc Mật Bình Nhi có vẻ trầm trọng, cũng không có vẻ gì định đứng dậy mở cửa, nên đành phải đứng dậy mở cửa lần nữa!

Lần này đứng trước cửa là một lão hóa tử, tuổi trạc lục tuần Lão hóa tử đầu tóc rối tung trắng xóa. để phủ xuống che kín nửa mặt, thân mặc một chiếc áo bông thiếu một bên tay, rách nát, để lộ cánh tay trần thối hình thanh long đang giờ nanh múa vuốt, tay áo bên trái phất phơ, thì ra lão cụt mất một cánh tay!

Lão hóa tử thấy Long Bình mở cửa, không nói lời thôi, hai mắt lướt nhìn trong phòng rồi tự nhiên như ở nhà khoa chân bước vào.

Mật Bình Nhi ngơ ngác nhìn lão hóa tử tựa như nàng cũng không nhận ra lão là ai, nhưng nhìn đôi mắt nàng ánh lên vẻ sợ hãi, Long Bình biết sự tình bất diệu, nào để lão vào phòng dễ dàng như vậy được.

Vội giơ tay ngăn lại nói:

– Khoan đã. Các hạ cũng nên giữ lễ, trong phòng có nữ khách, không được đi loạn như vậy.

Lão hóa tử không thèm nhìn Long Bình, tựa như không coi chàng vào đâu, cánh tay độc nhất của lão vẫy một cái, lập tức có một luồng kinh phong như di sơn đảo hải ập đến.

Hóa tử đã ngang ngược như vậy, Long Bình nào chịu tương nhượng, hướng hồ chàng thân mang tuyệt học có phải loại tầm thường đâu.

Chỉ thấy chàng giơ một cánh tay ra, hữu chưởng lật úp từ trên cao đáp xuống một cái, hai luồng dương cương chân khí chạm nhau, lập tức kinh phong tạt ngang mặt đất, cuốn bụi mờ mịt.

Lão hóa tử hơi chấn động thân hình, hiển nhiên lão đã bị kinh lực của Long Bình giữ chặt, không cho tiến tới nữa.

Đôi mắt trắng dã như mắt cá chết của lão đảo một vòng rồi trừng trừng nhìn

Long Bình, hừ lạnh một tiếng rồi không nói tiếng nào, quay người bỏ đi.

Long Bình cảm thấy đôi mắt lão bén nhọn như dao kiếm, bất giác một cơn lạnh chạy dài trong xương sống, đang định giữ lại hỏi cho minh bạch, nhưng không còn kịp nữa.

Long Bình càng cảm thấy lạ lùng, quay đầu nhìn lại thấy Mặc Thanh vẫn ngồi yên như cũ, hai mắt đứng tròn nhìn vô định trong khoảng không, nét mặt đầy vẻ kinh hoàng!

Cuối cùng Long Bình không còn nhẫn nại thêm được nữa, đến lắc vai Mật Bình Nhi hỏi:

– Bình muội! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao muội không nói gì hết vậy?

Mật Bình Nhi giật mình, như từ trong cõi hư vô trở về thực tại, giọng buồn bã thở dài nói:

– Sư môn bất hạnh...

Vừa mới nói được mấy tiếng bỗng nghe một tiếng cười lạnh vang trên mái ngói:

– Nhóc con hảo công phu! Người có giỏi lên đây lão hóa tử xem thử, nhóc con người được bao nhiêu phân lượng!

Long Bình kinh ngạc chưa hết bỗng thấy Mật Bình Nhi vùng tay quạt tắt đèn, trong phòng chợt tối đen, cho dù mắt tinh trong nhất thời cũng không nhìn thấy vật gì.

Chớp mắt bỗng có người tiến sát ngực chàng, ôm lấy đầu kê tai nói nhỏ:

– Bình ca, người này nguyên là đệ sư thúc, phản bang tuyệt tích giang hồ gần mười năm nay. Bình ca đi gặp lão nhớ tiểu tâm cẩn trọng, nhất thiết không được nói mục đích chuyến đi này cả danh tánh cũng không nên tiết lộ!

Dứt lời lập tức thối lui, thì ra là Mật Bình Nhi!

Long Bình kinh ngạc vô cùng, thì ra người này là phản đồ của Cái Bang, vội điểm chân tung người xuyên qua mái ngói xông lên mái nhà.

Trên mái nhà nào có bóng người, Long Bình quét mắt xung quanh, thấy ở sau hậu viên một bóng người đang đứng dưới sân, giơ tay ngoắc Long Bình.

Long Bình mỉm cười nghĩ thầm:

“Thử xem người giở trò gì cho biết!” Tâm niệm vừa dứt lập tức điểm chân, thân hình hơi cất lên rồi đột ngột chuyển hướng đâm xéo xuống đất, chỉ một cái lượn đã ra xa tám trượng, thân hình như con nhạn khổng lồ đáp xuống hậu viên.

Không ngờ chàng chưa đứng vững bóng người đã tung lên đứng trên tường điểm mặt chàng nói:

– Tiểu tử có gan thì theo lão hóa tử ta ra ngoài thành!

Long Bình thấy lão tung người nhẹ nhàng đã lên đầu tường, xem ra khinh công thân pháp cũng không hơn chàng, nhưng vốn tính cuồng ngạo, lý nào lại sợ hãi rút cổ co đầu?

Thấy lão nói khích chàng cũng cất giọng cười hào sảng nói:

– Cho dù phải vào lòng đàm hồ huyết thiếu gia cũng không ngần sợ!

Quay đầu nhìn lại thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi song song đứng sau cửa sổ, biết hai người công lực đại tiến, người thường quyết không phải là đối thủ của hai người, nên yên tâm điểm chân tung người đuổi theo.

Lúc này mới đầu canh một, trên đường đèn đuốc còn tỏ rạng, người đi đường cũng không ít nhưng hai người nhảy từ mái nhà này qua mái nhà khác, nhanh như hai làn khói nhạt lướt đi như chớp. Nếu không phải người có mang tuyệt thế thân thủ thì đừng hòng thấy được hai người.

Nháy mắt hai người đã ra khỏi thành, lão hóa tử đi trước vẫn chưa thấy dừng chân.

Long Bình thấy lão trực chỉ hướng đông, khéo thay đó là hướng đến Phúc Dao Sơn, Long Bình hối hận sao lúc nãy không kêu Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đi cùng.

Bất giác quay đầu nhìn lại, Long Bình bỗng thấy xa xa hai bóng người nhỏ thó yếu điệu cũng vừa ra khỏi thành, chỉ cần nhìn lướt qua cũng đã nhận ra Mặc Thanh với Mật Bình Nhi.

Long Bình trong lòng đại định, lập tức đề chân khí lướt người đuổi theo.

Dùng toàn lực đuổi theo một hồi, khoảng cách giữa hai người từ từ rút ngắn lại, chỉ thấy thân hinh của người chạy phía trước cực kỳ cao lớn, nhưng hành động cực kỳ mau lẹ.

Ước chừng nửa thời thần sau, song phương đã đến bên bờ sông, Long Bình lo Mặc Thanh với Mật Bình Nhi không theo kịp nên quay đầu lại, chỉ trong một khoảng thời gian nháy mắt đó, khi quay đầu lại nhìn bóng người phía trước đã biến mất.

Dòng sông chảy xiết, khoảng cách giữa hai bờ rộng hơn ba mươi trượng.

Với võ công của người này mà suy đoán, không thể nào chỉ nhảy một cái mà có thể sang đến bờ bên kia.

Hay là hắc tinh thông thủy tính nên đã lội xuống nước rồi?

Long Bình đứng lặng bên bờ sông quét mắt nhìn khắp thượng hạ du, bỗng thấy phía hạ du có một chiếc thuyền hai cột buồm lớn đang thả neo!

Long Bình nghĩ thầm:

“Hay là hắc đã lên thuyền rồi? Rõ ràng hắc dẫn dụ mình đến đây, nếu không tại sao mở miệng khiêu chiến, giờ chạy đến đây bỗng đứng trốn mất như vậy?”

Tâm niệm chưa dứt đã thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi đuổi tới nơi, ba người hạ giọng thương nghị một hơi cuối cùng nhận định việc này tất có âm mưu quỷ kế gì bên trong, nên dặn nhau phải đặc biệt cẩn trọng đề phòng.

Ba người hãy còn đang thương nghị bỗng thấy chiếc thuyền buồm đèn đuốc sáng trưng, thoáng chốc ánh sáng tràn lên bờ sáng như ban ngày.

Chỉ thấy trước mũi thuyền, một thiếu niên thư sinh, y phục diêm dúa, dáng mạo tuấn tú phong lưu đang đứng thưởng trăng một mình.

Khi nhìn thấy ba người, gã thiếu niên thư sinh ôm quyền từ xa hành lễ nói:

– Khinh công của tam vị thật tuyệt diệu, khiến tiểu đệ cứ ngỡ tiên hiệp hạ trần. Thấy ba vị dừng chân thương nghị ở đây, dường như có sự nghi nan, tiểu đệ mạo muội hỏi thăm một chút, nếu có thể được vì ba vị mà dâng chút công lao thật là tam sinh hữu hạnh vậy!

Chỗ ba vị người đứng cách chiếc thuyền buồm ít ra cũng có hai, ba chục trượng, tiếng nói của thiếu niên thư sinh cũng không lớn lắm, nhưng lọt vào tai ba người từng tiếng từng tiếng một cực kỳ phân minh tựa như song phương đang đối diện vậy!

Rõ ràng thiếu niên thư sinh này cũng là một đệ tử nội gia công lực không phải tầm thường.

Long Bình nghe đối phương nói như vậy không khỏi ngạc nhiên, tuy biết trên thuyền tất còn nhiều điều bí ẩn, nhưng đối phương giữ lễ như vậy không đáp lời cũng thấy khiếm nhã bèn đáp lễ nói:

– Huynh đài hạ vấn, tiểu đệ không dám không đáp lời, dám hỏi huynh đài có thấy một đạo nhân chạy đến bờ sông, không biết giờ này đã đi về đâu?

Thiếu niên thư sinh nói:

– Không sai, lúc này tiểu đệ đứng đây thưởng nguyệt, quả có thấy một người nhảy xuống nước mà không thấy trời lên, đang lúc kinh ngạc bỗng thấy tam vị trước sau chạy đến, không biết người mà huynh đài hỏi có phải là người ấy không?

Thì ra, quả đúng như dự liệu của Long Bình, lão hóa tử đã mượn nước mà trốn đi!

Long Bình trong lòng cảm thấy nghi hoặc, theo lý mà nói, quyết không thể có chuyện như vậy, lão đã cố ý dẫn chàng đến đây, hà cớ gì lại nhảy xuống nước trốn đi? Hay là chạy đến đây lão biết lợi hại nên sinh lòng sợ hãi...

Long Bình tâm niệm chưa dứt đã thấy thiếu niên thư sinh theo sau hai đứa tiểu đồng cầm đuốc đi trước đã lên bờ tiến về phía ba người.

Long Bình chưa biết rõ tâm địa của đối phương ra sao, nên không tiện thất lễ, vội vàng tiến tới mấy bước, khi song phương đã tiếp cận nhau, vội ôm quyền thi lễ, nói:

– Xin hỏi huynh đài tôn danh quý tánh, sao lại neo thuyền ở chốn này?

Thiếu niên thư sinh cũng vội ôm quyền đáp lễ, tươi cười:

– Tiểu đệ họ Vạn, đơn danh Sinh, gia quyến nguyên ở Mãn Châu, bởi lúc này cũng nhàn hạ. dong thuyền ngao du sơn thủy. Nghe nói vùng này sơn thủy hữu tình, nên đặc biệt đến đây du lãm một phen, không ngờ gặp được ba vị võ lâm cao thủ ở đây khiến tiểu đệ lấy làm vinh hạnh vô cùng, nếu huynh đài không chê xin mời lên thuyền khoản đãi để thỏa lòng ngưỡng mộ.

Long Bình vội từ chối nói:

– Được huynh đài có lòng ưu ái như vậy, tiểu đệ cảm kích vô cùng nhưng ngại vì có bạn đồng hành, thật có nhiều bất tiện, ngày sau có đi qua quý phủ, nhất định sẽ dâng môn tạ tội!

Thiếu niên thư sinh tự xưng Vạn Sinh phá lên cười ha hả nói:

– Huynh đài có điều chưa rõ, bọn tại hạ còn có việc gấp đang chờ giải quyết nên không dám trễ nãi, nếu có duyên, ngày sau tất có dịp trùng phùng, chừng đó tiểu đệ xin hết lòng bồi tiếp!

Vạn Sinh lại mỉm cười nói:

– Hay huynh đài chê tiểu đệ...

Long Bình vội xua tay ngắt lời Vạn Sinh:

– Không! Không phải! Kỳ thực tại hạ có việc phải đi Phúc Dao Sơn.

Long Bình vừa nói tới đây chợt nhớ mình đã quá hồ đồ tiết lộ mục đích chuyện đi nên vội im bặt.

Không ngờ Vạn Sinh cười lớn nói:

– Thế gian sao lại có chuyện khéo như vậy, tiểu đệ cũng đang muốn ngao du Phúc Dao Sơn một chuyến, nếu huynh đài cần tới đó thì sẵn thuyền đây, cùng tiểu đệ song hành, để được huynh đài vừa đối ẩm vừa đàm đạo thì còn gì bằng... có điều...

Nói đến đây chợt Vạn Sinh nhú mày ngập ngừng một lúc rồi thôi, không nói nữa.

Long Bình thấy đối phương cũng có ý định đi Phúc Dao Sơn nên ngạc nhiên sau thấy hắn ngập ngừng bèn đỡ lời nói:

– Có điều thế nào?

Vạn Sinh trầm ngâm một lúc lâu mới cất tiếng nói:

– Nghe nói ở Phúc Dao Sơn có một vị Thất Tuyệt Cư Sĩ gì đó, võ công chí cao, người lại âm hiểm ác độc, quả thật là kẻ không nên đụng đến. Chúng ta có đến Phúc Dao Sơn cũng nên ở ngoài ngoạ cảnh mà thôi.

Không nên thâm nhập Phúc Dao Sơn để khỏi phải chọc giận tới lão mà mang

họa vào thân.

Long Bình nghe Vạn Sinh nói vậy rõ ràng không phải bạn thì cũng không phải địch, bèn nói:

– Đa tạ Vạn huynh chỉ giáo, ta đến đó khôn ghẹo đến lão thì lão cũng không có gì lại hại đến ta.

Chàng nói như vậy, vô tình đã chấp nhận lời mời của Vạn Sinh.

Phần Vạn Sinh nghe Long Bình nói vậy cả mừng nói:

– Nếu vậy thì xin mời! Còn nhị vị đây...

Mật Bình Nhi đã kéo tay Mặc Thanh bước tới đứng song song với Long Bình nói:

– Bình ca. đằng nào thì cũng phải tìm thuyền, chi bằng ta quá giang thuyền của Vạn huynh đây cho tiện.

Vạn Sinh thấy Mật Bình Nhi với Mặc Thanh một người là hóa tử, một người là thiếu nữ tuyệt sắc nắm tay nhau ra chiều thân mật bất giác giật mình, vội ôm quyền hướng về Mật Bình Nhi thi lễ nói:

– Thì ra là anh hùng của Cái Bang vang danh vũ nội, tiểu đệ thất kính! Thất kính!

Miệng hần nói lời khách sáo, còn mắt thì không hề liếc Mặc Thanh chút nào, chứng tỏ gã là một thiếu niên có tu vi thâm hậu, cũng là người có ăn học tử tế.

Long Bình thấy đối phương cực kỳ lễ độ nên cũng không tiện thất lễ vội tự báo danh tánh đồng thời giới thiệu Mặc Thanh với Mật Bình Nhi. Vạn Sinh thi lễ từng người rồi mọi người hàn huyên, mắt lúc nào cũng nhìn thẳng, không nhìn ngang liếc dọc chút nào, Long Bình càng lúc càng thấy phát sinh hảo cảm với gã thiếu niên thư sinh này.

Sau khi mọi người lên thuyền, Vạn Sinh vội hỏi người chuẩn bị rượu thịt, lúc này trong khách điểm bốn ba người Long Bình chưa kịp ăn uống, giờ sắp máu thịt mọi người cũng ăn thêm chút ít.

Trong khi ăn uống nói cười nhưng Long Bình chốc chốc vẫn kín đáo liếc nhìn mặt sông qua cửa sổ, thủy chung vẫn không thấy sự lạ gì, rốt cuộc cũng không biết kẻ dẫn dụ chàng ra bờ sông này đã biến đi đâu.

Mọi người ăn uống hàn huyên bất giác đã qua giờ tỵ, Vạn Sinh lập tức cáo lui, những căn phòng ở trước khoang cho khách, đồng thời nói khoang giữa có thể dành cho Mặc Thanh cô nương.

Mặc Thanh từ chối nói không cần phải khách sáo như vậy, chờ Vạn Sinh đi khỏi, Long Bình đang định ngồi xếp bằng vận công điều tức.

Bỗng thấy Mặc Thanh nhìn chàng nháy mắt ra hiệu, nhất thời không hiểu ý, Long Bình chau mày nhìn hai người ra hiệu không hiểu. Mặc Thanh vẫn im lặng

không nói gì nhìn chàng lấy mắt ra hiệu.

Lần này thì Long Bình đã hiểu, nàng ra hiệu cho chàng rời khỏi phòng.

Long Bình mỉm cười, thì ra Mặc Thanh với Mật Bình Nhi như có chuyện riêng của nữ giới, lập tức đứng dậy bước ra khỏi khoang.

Chàng vừa mới bước ra boong, cửa khoang thuyền lập tức khép lại, đèn đuốc cũng tắt hết!

Long Bình mỉm cười một mình, rõ ràng chàng đoán không sai, hơn nữa chàng từng ngủ ngoài trời đã quen, giờ ngồi trên boong một đêm cũng không sao.

Long Bình vừa xếp bằng ngồi xuống, thu khí ngưng thần, chân nguyên tụ tập nơi đan điền chưa kịp vận công điều nguyên, bỗng thấy thân thuyền hơi chấn động. Long Bình giật mình mở mắt ra.

Lập tức thấy một người đang đứng trước mặt, Long Bình thất kinh vận công hộ thể, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra người đứng đó không ai khác hơn là Vạn Sinh.

Chỉ thấy gã cười tươi nói:

– Công lực của Long huynh thật phi phàm, tiểu đệ vừa đặt chân lên boong Long huynh đã biết ngay, tiểu đệ bội phục! Bội phục! Không biết đến bao giờ tiểu đệ mới có được công lực cái thế như Long huynh.

Long Bình định tâm lại, cười đáp lễ nói:

– Vạn huynh nói như vậy làm tiểu đệ thêm hổ thẹn, theo lời của Vạn huynh lúc nãy, tuyệt nghệ gia truyền của Vạn gia tất phải kinh thế hãi tục, ngày sau mong Vạn huynh chỉ giáo thêm cho!

Vạn Sinh cười khỏ nói:

– Nào có tuyệt nghệ gì đâu, tiểu đệ theo gia phụ khổ luyện bấy lâu vẫn không bằng một phần nhỏ của Long huynh. Từ nay về sau theo hầu hạ Long huynh chỉ mong học lỏm được vài chiêu để ngày sau xuất danh trong thiên hạ.

Vạn Sinh dứt lời quay mình bỏ ra hậu thuyền.

Long Bình nghe lời nói của Vạn Sinh chí thành, mọi nghi ngờ lúc đầu đều tiên tan hết.

Trời hửng sáng thuyền phu giường buồm khởi hành, đến giờ Ngọ thuyền đã đến cửa biển.

Hôm ấy, trời trong gió thuận, mặt biển lặng như mặt hồ, Long Bình đứng ở đầu thuyền, thấy trời nước mênh mông, đàn chim biển chao lượn trên không, trong lòng cảm thấy khoan khoái vô biên.

Nhưng chỉ trong chốc lát, bất giác đôi mày kiếm của chàng chau lại.

Bởi vì Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ở trong khoang không biết vì cớ gì mà trời đã quá Ngọ vẫn chưa thấy thức dậy. Không những cửa khoang không mở mà

đến cả cửa sổ cũng đóng kín như bưng. Đã vậy bên trong không nghe thấy một tiếng động nhỏ nào, khiến Long Bình không khỏi lo lắng thầm. Bỗng nhiên chàng nghe tiếng gọi:

– Long huynh, mời đến đây cùng đệ đối ẩm!

Long Bình quay đầu nhìn lại, trên ván thuyền đã bày sẵn rượu thịt, trông vô cùng thịnh soạn. Vạn Sinh đang đứng một bên cung hầu, Long Bình cảm thấy áy náy vô cùng.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi không biết định giở trò gì mà chiếm mất khoang thuyền của chủ, bắt người phải dọn cơm ngoài trời mà ăn, thật không còn ra thể thống gì nữa!

Cuối cùng Long Bình không nhẫn nhịn được nữa.

bước lại đập cửa gọi lớn:

– Thanh muội! Hai người làm gì vậy? Ngủ đến giờ này còn chưa đủ hay sao? Đến giờ ăn cơm rồi!

Trong khoang vọng ra tiếng Mặc Thanh:

– Bình ca đi ăn đi, bọn tiểu muội chưa đói. Bình Nhi còn đang kể chuyện cho muội nghe. Nếu không có việc gì cần thì đừng đến quấy nhiễu, nếu không mai một muội không kể lại cho Bình ca nghe đâu!

Long Bình nghe nói không khỏi bực mình, nghe chuyện gì nữa đến cơm không buồn ăn. Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra chàng cũng biết được hai người ở trong khoang cũng được bình yên vô sự.

Thuyền gặp gió thuận, buồm no gió, nên lướt đi như bay, khi về đêm đã thấy Phúc Dao Sơn xa xa vờn mình cô độc, chơ vơ giữa biển cả mênh mông.

Long Bình cả mừng nói:

– Vạn huynh, còn chừng một thời thần nữa chắc có thể đến Phúc Dao Sơn. Đêm nay trời trong trăng sáng, phong cảnh trên đảo chắc là tuyệt mỹ.

vạn sinh cười nói:

– Núi cao trên biển nhìn tưởng như gần, kỳ thực hầy còn xa lắm, từ đây đến đó nếu đi nhanh thì cũng phải sớm mai mới có thể tới nơi.

Bỗng Vạn Sinh chau mày đổi đề tài nói:

– Nhị vị ở trong khoang sao đến giờ này còn chưa chịu ra ăn uống chút gì. Chẳng lẽ hai người có thuật nhịn ăn nhịn uống sao?

Long Bình cười khổ:

– Ai biết được hai người làm gì ở trong đó, cứ cố làm ra vẻ thần bí, thật khiến người ta phí tâm suy đoán Quả nhiên, lúc hừng sáng thuyền đã tiếp cận Phúc Dao Sơn, Long Bình với Vạn Sinh sóng vai đứng ở đầu thuyền. Qua một đêm không

ngủ Long Bình có cảm giác Vạn Sinh hơi bị kích động, sắc mặt có vẻ bất an, cứ ngỡ gã sợ Thất Tuyệt Cư Sĩ nên vội an ủi nói:

– Vạn huynh bất tất phải sợ, chúng ta đến chỉ để ngắm cảnh, ta không phạm đến ai tất họ cũng không hại được ta. Nếu quả thật Vạn huynh có điều úy kỵ thì để bọn tại hạ lên bờ cũng được, Vạn huynh cứ neo thuyền từ bên ngoài ngắm cảnh không bao lâu bọn tại hạ sẽ quay lại.

Vạn Sinh mỉm cười nói:

– Không bao giờ tiểu đệ có lòng hải sợ, chỉ vì...

Vạn Sinh chưa nói hết lời, bỗng trời đất như biến đổi, mây đen không biết ở đâu kéo đến đầy trời, cuồng phong gầm rú kinh hồn.

Mặt biển đang phẳng lặng bỗng chốc sóng cồn nổi lên, ngọn nào ngọn nấy to như núi. Cuồng phong thổi làm chiếc thuyền điên đảo, trôi lên hụp xuống, chúng thủy thủ trên thuyền la ơi ơi, chạy đi chạy lại tất bật chuẩn bị chống bão.

Long Bình từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ nào đã được nếm qua cảnh tượng khủng khiếp này, bất giác lạnh người, vội vàng kêu lên:

– Vạn huynh! Mau gọi thuyền gia cập bến!

Nhưng Vạn Sinh ngược lại cười ha hả như đắc ý lắm, nói:

– Có trận bão này thật khiến yên tâm hơn!

Long Bình ngưng mục quan sát Vạn Sinh, quả nhiên nét mặt âu sầu của Vạn Sinh đã biến mất, biến thành vẻ khoái trá lạ lùng.

Bất giác ngạc nhiên hỏi:

– Vạn huynh vui lắm sao?

Vạn Sinh tươi cười nói:

– Long huynh nhìn xem, sóng to gió lớn như vậy, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa làm sao dám mạo hiểm ra khơi, bọn ta cứ ở đây rong chơi thỏa thích. Hơn nữa trong cơn sóng gió cuồng loạn, thiên nhiên kỳ cảnh, nếu không thưởng thức nó thì quả là bỏ phí một duyên kỳ ngộ với thiên nhiên!

Long Bình nghe lời Vạn Sinh nói nửa hiểu nửa ngờ, sóng gió hung hiểm đường này nào phải chuyện chơi.

Hơn nữa hai tiểu thư trong khoang kia không biết thủy tính thông thuộc đến mức nào, trong cơn cuồng nộ của thiên nhiên, chỉ sợ khó lòng giữ nổi tính mạng!

Thế nên Long Bình bất kể Vạn Sinh có ý đồ gì hay không, vội hỏi thúc:

– Vạn huynh xin mau kêu thủ hạ cho thuyền cập bến, bọn tại hạ lên bờ ngay!

Vạn Sinh cười nói:

– Long huynh nói chơi! Thời tiết như vậy làm sao cập bờ được, lỡ không may

đụng phải đá ngầm, thuyền tan người cũng khó giữ mạng, chờ khi bão tạnh rồi hẵng hay.

Long Bình không biết trong gió bão như vậy thế nào là an thế nào là nguy, đang lúc lục thần vô chủ bỗng thấy một ngọn sóng to như núi đổ úp xuống thuyền, khiến chiếc thuyền buồm to lớn như vậy suýt chút nữa lật nhào.

Cũng may cánh buồm đã được hạ xuống, nếu không, biết giờ này sự thể ra sao.

Ngay trong lúc thân thuyền nghiêng mạnh sang một bên ấy, Vạn Sinh đứng không vững thân hình ngã chúi về phía trước.

Hạ bàn công phu của Long Bình vững chắc vô cùng, dùng thế thiên cân trụ thân hình đứng vững như Thái sơn. Thấy Vạn Sinh ngã chúi mũi, vội đưa tay đỡ lấy!

Nào ngờ Vạn Sinh vừa đứng vững, Long Bình bỗng cảm thấy mạch môn huyết nơi cổ tay bị siết chặt, một nửa thân hình tê tái vô lực, thất kinh trừng mắt nhìn lại, chỉ thấy Vạn Sinh mỉm cười gian xảo, vận lực siết chặt mạch môn của Long Bình nói:

– Người cho ta là ai?

Long Bình thất kinh hỏi ngược lại:

– Người là ai?

Vạn Sinh đắc ý cười ha hả nói:

– Ta chính là Lịch thiếu gia, chuyên trách dẫn độ người về Phúc Dao Sơn nộp mạng!

Long Bình nghe nói vừa sợ vừa tức, thì ra hắn là con của Lịch Hóa, lại đem chữ Lịch lấy một nửa nói thành chữ Vạn, dùng giả mạo tiếp cận rồi dụ chàng về Phúc Dao Sơn. Trong lòng hận đến thấu xương, đang định xuất kỳ bất ý ngầm vận chân khí mưu thoát thân.

Bỗng nghe giọng cười trong như chuông vàng khách ngọc nói:

– Ta đã sớm nhận ra người là đồ vô lại, càng tỏ ra là danh môn chính phái trong lòng càng thâm hiểm ác độc, khán chiêu!

Lời nói vừa dứt chưởng phong cũng đã tới sau gáy.

Lịch Sinh tức tốc chuyển người trốn ra sau lưng Long Bình lướt mắt nhìn qua đã thấy Mặc Thanh mặt giận tái xanh đứng sừng sững giữa boong thuyền. Lịch Sinh cao giọng kêu cứu.

Nào ngờ tiếng kêu chưa dứt, sau lưng đã nghe tiếng cười của Mật Bình Nhi:

– Người có kêu thêm cũng không ích gì, bọn vá áo túi cơm ở sau khoang đã bị ta ném xuống biển làm mồi cho cá mập rồi.

Lời nói vừa dứt, kinh phong lạnh toát đã bức tới sau lưng.

Lịch Sinh cứ ngỡ một khi đã chế phục được Long Bình thì đại sự tất thành, nào có ngờ được tên tiểu hóa tử với một cô nương nhìn không ra gì vậy mà chưởng lực kinh nhân.

Ngay cả mấy tên trợ thủ đắc lực ẩn thân sau khoang thuyền cũng bị hai người phát hiện, từ nãy đến giờ còn chưa thấy hiện thân chắc đã đỡ nhiều lành ít.

Vội vàng xoay người tránh chưởng của Mặc Bình Nhi, lại cao giọng kêu lớn:

– Kim bá bá! Sao còn chưa chịu hiện thân?

– Hừ, hóa tử bá bá không phải đã ở đây rồi sao?

Tiếng nói phát ra từ sau lưng Mặc Thanh, Mặc Thanh không cần biết đối phương là ai, lẹ làng quay người lại đẩy ra một chưởng.

Kinh phong lướt qua.

“Bùng” một tiếng, tấm ván ngăn dày cộm bị chưởng phong của Mặc Thanh đánh vỡ tan tành.

Chỗ tấm ván vỡ ra xuất hiện một lão hóa tử thân hình cao lớn vạm vỡ.

Lão hóa tử đôi mắt sâu hoắm, phát ra tia hàn quang như điện, bên dưới chiếc mũi cong cong như mỏ diều hâu, đôi môi mỏng dính mím chặt, sau đôi môi giảo to tướng là mở tóc bạc rối bù bị gió thổi tung, dung mạo của lão khiến người nhìn không khỏi lạnh mình.

Lão đứng đó như pho tượng đá, một chưởng của Mặc Thanh tuy không trúng ngay lão, nhưng kinh phong hai bên cũng không phải tầm thường, vậy mà lão vẫn đứng vững như bàn thạch, không coi chưởng phong của nàng vào đâu.

Mặc Thanh thất kinh, bất giác thối lui hai bước, ngưng thần vận công giới bị.

Lịch Sinh thấy lão xuất hiện cả mừng cười nói:

– Kim bá bá, ta đã chế phục được hắn, chỉ còn lại hai...

Lịch Sinh vui mừng quá độ, lời chưa kịp nói hết, trong một phút sơ ý, bỗng cảm thấy bàn tay đang siết chặt mạch môn của Long Bình nơi hổ khẩu chột nóng ran, còn cổ tay của Long Bình thì bỗng nhiên như bị phù nổ lên.

Lịch Sinh thất kinh vận kinh lực siết chặt, cổ tay Long Bình bỗng như biến thành kim thạch, đang định gia tăng kinh lực, tay Long Bình đã trơn như thoa mỡ tuột ra ngoài.

Lịch Sinh đang giương giương tự đắc, cứ ngỡ một khi bắt sống được Long Bình tất được phụ thân trọng vọng, nào ngờ trong lúc vội vàng để đối phương thoát được. Trong lúc khẩn cấp muốn hạ sát thủ cũng không còn kịp nữa bất giác thất kinh vội vàng tung người lên định đến sau lưng lão hóa tử rồi tính sau.

Nào ngờ thân hình vừa mới tung lên, bỗng thấy cổ chân như bị siết chặt, một

luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ kéo ngược thân hình hắn trở xuống.

“Bịch” một tiếng nặng nề, Lịch Sinh đã té lăn trên ván thuyền, hại cho gã té một cái đau thấu tâm can, xương cốt như muốn rời khỏi khớp, thất kinh hồn vía lên mây, tứ chi bủn rủn.

Cố chịu đau Lịch Sinh ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt hắn Long Bình đứng đó, nộ khí xông thiên, sát cơ ẩn hiện trong mắt.

Chàng nghiêng răng hét như sấm:

– Long mỗ ta căm ghét nhất trên đời bọn tiểu nhân vô sỉ, âm hiểm ác độc như các người.

Tiếng hét vừa dứt, xuất chưởng bổ ngay giữa ngực Lịch Sinh.

Một chưởng lực của chàng công lực thâm hậu tả sao cho xiết, Lịch Sinh dù có mặc giáp sắt hay đã luyện thành kim cương bất hoại sợ cũng không thoát khỏi tai kiếp.

Chính ngay trong giây khắc tử thần đang đến gần Lịch Sinh ấy, bỗng nghe tiếng kêu thất thanh của Mật Bình Nhi:

– Bình ca! Cẩn thận!

Long Bình vừa nghe thấy tiếng kêu lập tức phát giác kinh phong đã đến bên người, hơn nữa chàng cũng nhận ra chưởng phong vô cùng lợi hại, rõ ràng chưởng lực đến sát bên người mới phát kinh phong, thật khiến người ta không rét mà run!

Loại chưởng lực này là khó đề phòng nhất, đặc biệt dùng trong đánh lén, chờ khi phát giác ta muốn tránh cũng đã quá muộn. Nhưng Long Bình một thân tuyệt học, nào phải phưởng giá áo túi cơm.

Chỉ thấy chàng đột ngột thu chưởng biến chiêu hai tay phát lên thi triển Vô ảnh Thần Công, thân hình xoay mạnh một vòng rồi như làn khói mạnh tan biến, thoát cái đã mất tung.

Nhưng trong lúc vạn phần nguy hiểm ấy chàng cũng không bỏ qua cho Lịch Sinh, một cước phi ra, đá gã văng ra mấy trượng, một tiếng rú thê thảm làm át cả tiếng gào thét cuồng nộ của sóng gió, thân hình của Lịch Sinh biến mất dưới ngọn sóng ngẫu bọt.

Lão hóa tử đánh một chưởng nhằm vào khoảng không, cũng cứu không nổi một mạng của Lịch Sinh, hại lão giận đến râu tóc dựng ngược, song mục như điện, phát ra tia lửa kinh người, hét vang:

– Kim Bất Hoán ta hôm nay không lấy máu tên súc sinh vô tri ngươi thể chẳng làm người!

Miệng nói tay làm, lão vung chưởng lần thứ hai bổ về phía Long Bình một thế.

Lần này, Long Bình đã có đủ thời gian chuẩn bị, lập tức nghiêng răng nói:

– Cầu tặc vô sỉ, hạng như người chưa đáng!

Một chưởng từ giữa ngực đẩy ra lấy cứng tiếp cứng, đón chưởng đối phương.

Hai luồng cương khí mãnh liệt chạm nhau. ”Bùng” một tiếng trời long đất lở, còn hơn cả tiếng sấm sét đêm hè, chiếc thuyền đang trôi lên hụp xuống trong cơn giận của hải thần cũng bị chấn động như sắp rã ra.

Trên mặt biển ván thuyền bị thủng một lỗ lớn!

Long Bình bị chấn lực thối lui hai bước, ngẩng đầu nhìn lão hóa tử cũng như chàng, bị thối lui hai bước, bất giác thấy yên dạ.

Xem ra công lực của chàng lại tiến triển hơn trước, rốt cuộc thì hai bên cũng đồng thủ, chưa đến nỗi thua sút đối phương.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán tiếp Long Bình một chưởng trong lòng kinh hãi vạn phần, nguyên lão cứ ngỡ không cần đích thân xuất thủ cũng đủ trối Long Bình mang về Phúc Dao Sơn.

Nào ngờ, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai người ẩn thân trong khoang không chịu ra ngoài làm phá hư hết âm mưu sắp sẵn của lão.

Đến giờ không những mất thêm một mạng của Lịch Sinh mà đến lão đích thân xuất thủ cũng chưa chắc thắng nổi Long Bình, then quá hóa giận, bất giác nộ hỏa bộc phát...

Lại thêm một tiếng gầm vang rợn người, tung người lao tới, lần thứ ba xuất chưởng tấn công.

– Hóa tử gia gia nhất quyết liều mạng với người phen này!

Long Bình thử với đối phương một chưởng, tuy yên tâm võ công không kém đối phương nhưng nào dám chần chờ, vội vàng xuất chưởng thì triển chưởng phát uy mãnh vô song, Thiên Lôi chưởng, cùng đối phương quyết đấu Trong cơn cuồng phong bão tố, chiếc thuyền lúc bị sóng đẩy lên giữa lưng trời, lúc bị kéo xuống như đến tận đáy biển, hai người vẫn đứng trên đầu thuyền triển khai một trường ác đấu kịch liệt hiếm thấy trong võ lâm.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán sử dụng chưởng thế vô cùng quái dị, không những tinh ảo dị thường, hung mãnh vô song, lại nữa. chưởng chưa đến gần thì phát kinh phong, bởi vậy cho nên ít hao sức vô cùng.

Long Bình mặc dù hết sức cẩn thận đề phòng, vẫn cứ chốc chốc ngộ hiểm, nên chỉ qua ba, bốn chục chiêu đã bị chiếm mất thế thượng phong không ngừng bị bức lui liên tiếp.

Trong khi đó Mật Bình Nhi với Mặc Thanh đứng ngoài lược trận không khỏi hồi hộp, đổ mồ hôi lạnh, hai người không ai bảo ai ngấm vận chân khí nghiêm thần giới bị, chỉ cần thấy Long Bình ngộ hiểm lập tức xông vào trợ chiến.

Bỗng một đạo kinh phong lướt qua. mang theo tiếng gió vi vu nghe như kim

châm vào lá nhĩ. Thì ra Long Bình thấy chỉ với một pho Thiên Lôi chưởng pháp khó lòng ứng phó, nên trong lúc cấp bách vội tháo chiếc rổ đồng trên lưng, tay trái cầm rổ, tay phải vung chưởng hai loại tuyệt học hòa quyện, bổ khuyết cho nhau.

Thế công của Long Bình uy thế đột ngột tăng biến, thoáng chốc đã đổi ngược thế trận, thấy có cơ chiếm lại thế thượng phong.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán cũng đột ngột biến chiêu lại xông vào tấn công mãnh liệt, nhưng cho dù lão làm cách nào cũng không làm gì được Long Bình mình mang đầy tuyệt nghệ. Đặc biệt hữu chưởng của chàng cũng biến hóa khó lường.

Lúc thì Thiên Lôi chưởng pháp lại còn tuyệt kỹ bắt ruồi, ngạnh công thì dùng ngạnh công đón đỡ, nhuễn công lại dùng nhuễn khí đối kháng, cứ như vậy thế công của lão hóa tử Kim Bất Hoán bị hóa giải không còn vết tích gì hết.

Có lúc bị bức lui hai bước, Long Bình lập tức xuất hai thế quái chiêu, bức đối phương lui lại hai bước, thủy chung vẫn duy trì cục diện bình thủ bất phân thắng bại.

Cứ như vậy Long Bình càng đánh càng hăng, chỉ hại cho lão hóa tử Kim Bất Hoán tức muốn bể phổi, cứ găm thét luôn miệng.

Bỗng...

“Ầm” một tiếng nghiêng trời lệch đất, chiếc thuyền chấn động dữ dội, nghiêng hẳn về một bên!

Bốn người trên thuyền kinh hồn bạt vía. Nhảy lui về phía sau, lướt mắt nhìn quanh, thì ra bọn thủy thủ không biết bị sóng cuốn xuống biển hay là đã đào tẩu hết mà không còn thấy bóng dáng một nào, để mặc chiếc thuyền cho sóng lớn vùi dập, cuối cùng đâm sầm vào đá ngầm!

Nước biển cuốn vào thuyền ồ ạt, thân thuyền từ từ chìm xuống mặt nước, xem tình thế không cần sóng to gió lớn cũng vô phương cứu chữa. không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn đắm mình dưới đáy biển.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán thấy vậy, cất tiếng cười ha hả nói:

– Đây mới thật là trời cứu ta vậy! Mất mát được đền bồi!

Dứt lời tung người, lập tức như biến thành phi ngư xuyên, tung người nhảy vào mặt nước ngầu bọt.

Long Bình lúc này nhìn thấy tình cảnh như vậy bất giác tay chân lính quỳnh không biết phải làm sao.

Trong cơn cuồng phong bão tố, tứ bề hôn ám, cả bóng dáng của Phúc Dao Sơn cũng không nhìn thấy.

Long Bình tuy có biết chút thủy tính sợ cũng khó lòng bảo toàn trước cơn cuồng nộ của thiên nhiên!

Huống chi Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai người không biết thủy tính.

Đang lúc lục thần vô chủ bỗng nghe Mặc Thanh kêu lớn:

- Bình ca đừng sợ, bọn tiểu muội đã có tính trước rồi!
- Tính trước? Tính trước điều gì?

Long Bình quay đầu nhìn lại thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi từ trong khoang khiêng ra một chiếc bè gỗ Bè gỗ rộng chừng bốn thước dài hơn trượng, tuy không lớn cũng nhưng cũng đủ ba người dung thân.

Long Bình nhìn kỹ thấy chiếc bè gỗ chính là mấy ván thuyền ghép lại, dùng dây bện thành, trong sóng bão người thường tất khó mà ngồi vững, nhưng ba người ai ai cũng một thân tuyệt nghệ đương nhiên có thể nhờ đó mà bảo toàn.

Thấy đã có sinh cơ, Long Bình bất giác cả mừng, đồng thời cũng tỉnh ngộ, thì ra hai người bế môn một ngày một đêm trong phòng chính là để bện chiếc bè này, quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của chàng.

- Bình ca. mau lại đây!

Chiếc bè hạ thủy đang bập bênh trên sóng, nếu không phải Mặc Thanh bám chặt be thuyền thì đã sớm trôi dạt ra ngoài, Long Bình vội vàng tung người nhảy xuống, Mặc Thanh cũng buông tay...

Khéo thay, Long Bình vừa rời khỏi thuyền, một ngọn sóng to như núi ập đến, nhận chìm cả chiếc thuyền xuống đáy biển, cũng ngay lúc đó một ngọn sóng khác đẩy chiếc bè lên tận trời xanh, thoát lên cao thoát chìm xuống tận đáy giống như ba người đang đăng vân giá vũ.

Ba người đứng vòng quanh trên bè, tay nắm chặt tay, ngấm vận công lực thiên can trụ trụ vững thân hình đồng thời giữ chiếc bè khỏi lật úp, bất kể chiếc bè bị dôi lên dập xuống!

Mật Bình Nhi bỗng phá lên cười phá tan bầu không khí căng thẳng nói:

- Cảm giác này quả là đặc biệt, nếu không phải bọn chúng bày quỷ kế hãm hại, thì ba người chúng ta cả đời làm sao được hưởng kỳ thú này...

o O o